

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτικοῦ Σπυριδωνοῦ Τρικούπη, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἐν Ναυπλίῳ. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐδιδάχθη παρὰ τῷ ἀοιδίῳ Γενναδίῳ, διήκουσε δὲ καὶ νομικὰ μαθήματα ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Ἐκεῖ μετ' ἀσυνήθους ἐπιμελείας καὶ σοβαρότητος ἐγκύψας εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας, ἤξιώθη τοῦ διδακτορικοῦ πτυχίου, πρὸς περαιτέρω δὲ ἄσκησιν καὶ τριβὴν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἠθέλησε καὶ κατώρθωσε νὰ διορισθῇ γραμματεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις Δικηγορικοῦ Συλλόγου, ἐπωφεληθεὶς τῶν συζητήσεων καὶ τῶν φώτων τῶν ἐξοχωτέρων τῆς Γαλλίας νομομαθῶν. Κατὰ τὸ 1856 καταλιπὼν τὴν Γαλλίαν μετέβη εἰς Λονδῖνον, διορισθεὶς γραμματεὺς τῆς αὐτόθι ἑλληνικῆς πρεσβείας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀντιπροσωπευομένης, ὃν καὶ ἀνεπλήρωσεν ἀσθενοῦντα ἐπὶ ἐξαετίαν ὄλνν. Κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862 ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπεδόθη ἐπὶ τόπου εἰς τὴν μελέτην τῆς χώρας καὶ τῶν συγχρόνων αὐτῆς ἀναγκῶν. Κατόπιν διεξήγαγεν αὐτοπροσώπως καὶ μεθ' ὁμολογημένης ἐπιτυχίας τὰς διαπραγματεύσεις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν περὶ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλεὶς ὡς πληρεξούσιος εἰς Λονδῖνον.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1865 ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτῆς Μεσολογγίου, κατὰ τὸ 1867 προσελήφθη ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῷ 1875 ἐσχηνάτισεν ὁ ἴδιος ὑπουργεῖον. Τρὶς ἔκτοτε ἀνετέθη αὐτῷ ἡ κυβέρνησις τῶν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ κυβέρνησιν αὐτοῦ, τὴν ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς 7 Ἀπριλίου 1886 μέχρι τῆς ἐξ ἴσου κατ' ἀντίστροφον ἔννοϊαν ἱστορικῆς 14 Ὀκτωβρίου, 1890, κατεδείχθη σαφέστατα ὅποια δύναται ν' ἀναμένη ἡ Ἑλλάς παρὰ τοιοῦτου πολιτευτοῦ.

Ὁ Τρικούπης ἔτυχε ἀνατροφῆς τελείας καὶ παιδείας οὐ τῆς τυχοῦσης, ἡ δὲ φύσις τοῦ ἀνδρὸς τούτου δὲν ἐφάνη κατωτέρα τῶν ἐπικτήτων αὐτοῦ προσόντων. Κληθεὶς νὰ κυβερνήσῃ τὸ κράτος καθ' ὅλως διάφορον τῶν προηγουμένων περιόδων τῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως, ἐδείχθη μέχρι τοῦδε ἐπίμονος καὶ πεφωτισμένος εἰσηγητῆς μεταρρυθμιστικοῦ συστήματος, οὗ τὴν συμπλήρωσιν θὰ ἐπιδιώξῃ κατὰ τὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ.

(Ἀπόσπασμα Ἐλεγείου ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀληθμονήτου ἑλληνίδος βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, ἀπαγγελθέντος ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρυαδῶν»).

Μιά ἡμέρα—χρόνια πέρασαν—ἦσαν μικροῦλ' ἀκόμα—
Στὸν ποιητὴ τῆς ἔστειλε ζωγραφισμένο ἀστέρη,

Εἰκόνα κόρης Χερουβειμ με κοραλλένιο στόμα,
Τῆς ἀγιασμένης Μάννας Σου τὸ μαρμαρένιο χέρι.
Τοῦστελνε ἀκτίνες σὲ χαρτί, τριαντάφυλλα χιονᾶτα
Κ' ἔγραψ' ἀντὶς γιὰ ὄνομα «Ξανθὴ Γαλανομμάτα».
Καὶ ἡ ἀκτίνες, ἡ ξανθὴ, τὰ ρόδα τ' ἀνθισμένα,
Σὺ ἦσουν, Σὺ, καὶ τᾶστελνε ἡ Μάννα Σου σ' ἐμένα.

Ἀκίνητος τὴν ὥρ' αὐτὴ σὰν μάρμαρο σὲ τάφο,
Μπροστὰ εἰς τὴν εἰκόνα Σου, μπρὸς σ' ἄφωνο ἀγγελουδί,
Μπρὸς στὴ δροσάτη ὄψι Σου χωρὶς κονδύλι γράφω
Πέφτουν τὰ δάκρυα στὸ χαρτὶ καὶ γίνονται τραγοῦδι!

Ἄχ, ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιὰ, μ' ὀλόχρυσο δοξάρι,
Ἐστὴ χώρα μας τὴ γαλανὴ ἀπ' ἄλλο κόσμον μπαίνει
Ἀσπροντυμένος κυνηγός, χιονᾶτο παλληκάρη,
Πλὴν στὰ βουνά μας δὲν γυρνᾷ, στὰ δάση δὲν πηγαίνει.
Τὸ ἀναμμένο στρέφεται κι' ἀνήσυχό του μάτι
Ἵπου ποτάμι ἀκούεται ἢ φαίνεται παλάτι. . . .
Ἄστράφτει, χιόνια πέφτουνε σ' ὅποια μερὶα πατιῶν.
Δὲν θέλει ἐλάφια, δὲν ζητεῖ πουλιὰ νὰ κυνηγήσῃ.
Ἐστὰ κύματα τοῦ Ἰλισσοῦ ἀναζητᾷ νυφούλαις
Καὶ σὲ παλάτια κάταστρα ξανθαῖς βασιλοπούλαις.
Γυρεύει γιὰ τὰ στῆθια του, γιὰ στῆθια χιονισμένα,
Νυφοῦλ' ἀκτινογέννητη, ἡλόπλαστη παρθένα.
Κ' ἐκεῖ ποῦ στὸ Παλάτι τους ἡ κόραις τραγουδοῦνε,
Ἵσὸ ποτάμι ἀγγελικὸ κορμὶ δροσοβολοῦνε,
Χρυσὴ σαῖτα ρίχνεται· ὁ κόσμος συννεφιάζει,
Κ' ἐξαφνα ταῖς νυφούλαις μας ὁ κυνηγὸς ἀρπάζει. . . .
Καὶ πότε, πότε γίνεται γαμβρός ἴσὸν Ἑρεχθεά,
Πότε ἴσὸν πονεμένο μας, θλιμμένο Βασιλέα!

Ἄ, ἡ σαῖτα ἡ χρυσὴ χρυσάφι σημαδεύει,
Νεκρὴ Βασιλοπούλά μου· ἀπ' τὸν παλιὸν αἰῶνα
Ἀκτινωμένο μενεξέ στὸν κῆπο μας γυρεύει
Ζητεῖ κορμὶ κυματιστό, ζητεῖ καρδιᾶς κορῶνα,
Τὴν πρώτη τῆς Ἀνατολῆς αἰῶνια παρθένα,
Κόρη καὶ ὄνειρο καὶ φῶς σὲ σύννεφο — Ἐδένα! —
Ἐδένα, πλάσμ' ἀφρόχυτο, τῆς Πασχαλιάς λουλουδί,
Τῆς καλωσύνης μυρωδιά, τῆς εὐμορφιάς τραγοῦδι!
Ἵχι· δὲν θὰ ἐσταύρωνες στὴ ξενιτεία τὰ χέρια,
Ἵκόμη δὲν θὰ κλείνανε τὰ δίδυμά Σου ἀστέρια,
Ἵνιδὸς πάντα ἔμενες στὴν πράσινη φωνά Σου,
Μέσα ἴσὸ παλατάκι μας τὸ φτωχικὸ ἀκόμα,
Ἵν ἐβλεπες τὸν Ἵμντὸ ἀπ' τὰ παραθύρα Σου,
Κ' ἐπότιζες ταῖς γλάστραις Σου σὲ φωτισμένο δῶμα.
Ἵκόμη μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρικῆς θ' ἀνθοῦδες,
Κρίνο σὲ κρίνο, Χερουβειμ σὲ μάννας ἄγιο βῆμα.
Ἵκόμη θὰ Σὲ εἶχαμε, στὸ Φάληρο ἂν γυρνοῦδες
Κ' ἔλουζες στὸν ἀφρὸ ἀφρὸ καὶ κύμα μέσ' στὸ κύμα!
Ἵχι, τὸ λουλουδί δὲν ἴσχει ποτὲ νὰ ταξιδιέψῃ.
Ἵνθίζει ὅπου τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι τὸ φυτέψῃ!

Ψυχὴ τὴν εἶχε στὴν ψυχὴ, καρδιὰ μέσ' στὴν καρδιά Του,
Ἵ εὐτυχῆς Πατέρας Της . . . στὸ δρόμο του λαμπάδα
Καὶ εἶχε ὅπου ἐπῆγανε καὶ δόξα καὶ χαρὰ του,
Τὴν Κόρη στῶνα πλάι του καὶ στ' ἄλλο τὴν Ἑλλάδα.
Ἵλλάδας δυὸ ἐκάνανε ἡ δυὸ ξανθομαλλοῦσαις
Κι' ὅταν ἐκύτταζες τὴ μὴ τὴν ἄλλην ἐθωροῦδες . . .
Ναί· τὴν Ἑλλάδα ἐβλεπες σὲ κάθε κίνημά Της.
Μοσχοβολοῦσε ἀπάτητο τοῦ Ἵμνττοῦ θυμάρι,
Ἵλλάδα εἶχε στὴ μορφή, Ἑλλάδα στὴν καρδιά της
Καὶ τῶν πουλιῶν μας τὴ φωνή, τὸ βάδισμα, τὴ χάρι.
Τὸ γαλανὸ μας οὐρανὸ στὰ μάτια τὰ παρθένα
Καὶ στὰ μαλλιά τοῦ ἡλίου μας τὴ λάμψη σκορπισμένα.
Ἵμοιαζε τὴ σημαία μας ἡ ἀγιασμένη κόρη,
Τὸ φτερωτό Της τὸ κορμὶ γαλάζια σὰν ἐφόρει!
Ἵχι, καμμιά δὲν εἶχαμε, καμμιάν Ἑλληνοπούλα,
Ἵσὸν τὴ ζηλεμένη μας ξανθὴ βασιλοπούλα.
Καμμιά δὲν εἶχε σὰν Αὐτὴν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη,
Τοῦ Γένους τὴν Ἀνάστασι, τοῦ Γένους μας τὰ πάθη.